

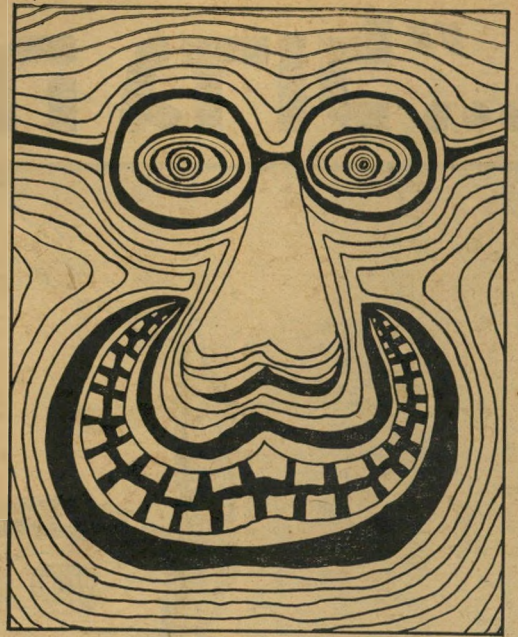
בהיותי משובש ידוע נדמה לי, בזמן האחרון, ש" חלים אצלנו שיבושים חמורים, לאו דווקא בתחבורה הציבורית אלא דווקא בתפיסת העולם.

משהו כל-כך משובש אצלי, עד שאפילו נדמה לי שראיתי ב"ידיעות אחרונות" מיום 25.4, שחור-על-גבי לבן, את הקטע המצורף כאן לבן-על-גבי-שחור, ועוד בעמוד הראשון.

אני, למשל, חושב, למרות שנשתבשתי, שקייפטאון היא עיר במדינה המכונה דרום-אפריקה שהיא, שוב נדמה לי, מדינה גזענית איזומה, שבה שולט מיעוט לבן ברוב שחור בכוח הזרוע הנטויה, ובעזרת חוקי-גזע הידועים, נדמה לי, לשימצה.

והנה, בעיתון כתוב, נדמה לי, שדווקא שם יושב אדון מרכוס ב"טביבה הרגועה של חווילות-פאר", וזה תיכף אומר, אם נדמה לי נכון, ששוב טעייתי והזיתי, ושדרום-אפריקה זה בכלל לא מה שאמרת קודם, אלא

שיבושים

מיומנו של אופטימיסט

06.15 — אני אופטימי מאד. אני מרגיש פריצה. יש רוח-פרצים. זוהי רוח היהדות. אני רואה דרך. אני חש פריצת דרך. אופטימי אני מאד.

07.40 — אופטימי אני מאד מאד. אני שומע קולות פריצה. יש פורץ ויש פריץ. אני רואה פריחה. אני מריח דשא. אני טועם דשא. אני רוצה עוד פיסת דשא. אני דורש דריסת רגל בפיסת דשא. אני מאד אופטימי.

10.10 — אופטימי אני מאד. כואב לי הברך. אני לא רואה פריצת דרך. אני חש פריצת ברך. יש לזה ערך. ברך זה ברגל. זה לא הדרך. זה הברך. אופטימי אני מאד.

13.05 — מאד אני אופטימי. אני מריח פריצת דרך. אני מברך בירכת הדרך. אני אוכל פרי-הדר. זה פרי עטו. זה פרי הדימיון. הדרך נושאת פרי. אני לא פרימדונה. הוא פרימוס. אופטימי אני מאד.

15.50 — אני אופטימי. זה אצלי פרינציפ. אני פורט על כינור. זה פריטת כינור. אין שום פריצת דרך. יש רק פריצת כינור. כינור דויד. דויד המלך. דרך המלך. זה לא פריצת דרך. זה דרך המלך. אנחנו כורתים ברית. זו כריתת דרך. זו פריצת ברית. זו כריתת ברית. יש לך דרישת-שלום. מאד אופטימי אני.

18.30 — מאד מאד אופטימי אני. יש פריצת דרך. יש פריקת עול. יש דרך ויש ברך. יש דרך ויש דרג. יש דרג ויש זרג. אין פריצת דרך. אין פריצה. יש פריצות. אני טועם פרי. יש פרי-הדר ויש פרי אסור. יש פריצה ויש פריחה. יש פרה ויש פרהה. מאד אני אופטימי.

20.20 — אני מאד אופטימי מאד. דרך אגב, יש פריצת דרך. אני אוהב פריצה. אני שונא פרוצה. זה עבודת פרך. פריצת דרך. אבל זו הדרך. אני חש בריחת ברך. אני מחזיק דריסת דרך. אני מרגיש פריצת פרך. קצת דרך-ארץ לא תזיק לך. אני אוהו דרישת דרך. אני רואה פריצת ערך. מאד אופטימי, מאד אני.

23.45 — אופטימי אני מאד מאד. עלינו על דרך המלך. זו הדרך לפריצת דרך. אני אוהב קלמנ-טינות. אני נושא פרי. אני עף. אני עוף. אני עופף טימי. אני עופכן. אני עף. אני עוף. אני אוף. מאד מאד אני אופטימי.

— טלג' מאת בני ארנון, כתבנו ביוהנסבורג — בכביבה הרגועה של חווילות-פאר בקייפטאון העירה אתמול הישראלי מירון מרכוס, כן ה"23 זכרונות מ"20 חודשי ההרדה והסבל בשבי קלגסי המישטר המארכסיסטי של מוזאמביק. מרכוס, יליד רוסיה שחי ברודזיה, נלכד על-ידי חיילים אפריקניים עצבניים. שמיהרו ללחוץ על ה-

מקום על הכיף-כיפאק, ושאני באמת כבר משובש לגמרי. גם כתוב שם שתפסו אותי, את האדון מרכוס, "חיילים אפריקניים עצבניים", אבל זה אני עוד איכ" שהו קולט, כן הרי בכל זאת אין להם תרבות, אז אולי בגלל זה הם עצבניים. זה דווקא נראה לי בסדר. ככה לפחות נדמה לי.

אבל מה זה "קלגסי המישטר המארכסיסטי במוזמביק"? זה לא בדיוק הבנתי. פה זה דווקא כן, היה נראה לי, משהו משובש. כי קלגסים זה הרי תמיד נאצים או משהו כזה, ועד כמה שאני זוכר מארכס לא היה נאצי. לא יודע, אבל בגלל שכבר הכל נדמה לי, אז פשוט לקחתי מילון ושם, אולי גם זה נדמה לי, היה כתוב ש"השם משמש בדרך כלל ככינוי שלילי לגודי כובשים ושודדים", למשל "קלגסי רומי הציפו את יהודה הכבושה", או "קלגסי הנאצים פרעו ורצחו וטבחו".

וזה כבר ממש שיבש אותי לגמרי, כי אם זה נכון מה שנדמה לי שראיתי במילון, ואם המילון באמת הת-כוון למה שכתוב בו, ולא עבד עלי, אז לפי זה, כך נראה לי, דווקא אלה הגרים, "בסביבה הרגועה של חווילות-פאר" הם הקלגסים, ולא דווקא "המישטר המארכסיסטי במוזמביק". וגם קראתי בהמשך, שאדון מרכוס עבד משהו במדינה המתקראת רודזיה, שהיא, באמת, שוב נדמה לי, מדינת-קלגסים אמיתית.

אז מה קורה פה? שאלתי את עצמי, אבל עכשיו נדמה לי שאני יודע — אני חושב שגם אני השתבשתי לגמרי מהשיבוש הכללי, ורק נדמה לי שיש הבדל בין ישראל ובין דרום-אפריקה או רודזיה, ושבעצם, באמת ולא בנדמה, אין שום הבדל, ורק לי זה נדמה שיש הבדל. ואם זה באמת ככה, אז נדמה לי שהכל בסדר, ובאמת דרום-אפריקה זה, "בסביבה רגועה של חווילות-פאר", ובמוזמביק החיילים הם קלגסים, אבל ברודזיה וביהודה ושומרון לא, ואין שום שיבושים בתפיסת העולם שלכם, וכל השיבושים הם אצלי בראש, כרגיל. ברגע האחרון — פתאום אני רואה שלא כתבתי שום דבר, לא על יום השואה (והעולם שתק!) ולא על יום העצמאות (לא עוד!) — לכן, ממש מחוסר-ברירה, אני מקדיש את הקטע הזה (שיבושים) הן ליום השואה והן ליום התקומה, בסיסמה: "לא עוד העולם ישתוק — כי עם ישראל מתוק!" חג שמח.